

se týče ostatní členové výboru, jak starosta Josef K. potvrdil, s udělením plné moci Janu B-ovi souhlasili. Než, i když plná moc daná Janu B-ovi byla podle toho udělena honebním výborem a po té stránce nebyla závadnou, nebyla dostatečnou, by důvěrníci smluvčího soudu, rozhodčí, mohli Janem B-em býti s platnou účinností jmenování za honební společenstvo. K tomu podle § 1008 obč. zák. bylo zapotřebí, by Jan B. byl v plné moci zvláště zmocněn i ke jmenování důvěrníků (rozhodčích) a nestačí, že byl zmocněn všeobecně k zastupování při jednání o náhradě škody, jak se v plné moci uvádí. Nelze proto jmenování důvěrníků Janem B-em uznati za jmenování honebním společenstvem a, ježto důvěrníci za společenstvo při smluvčím soudu vystupující ani vrchním rozsudím nebyli stanoveni, nebyl smluvčí soud řádně podle § 46 čes. hon. zák. obsazen. Podotknouti jest, že to, že Jan B. převzal jako nájemce honitby na sebe závazek hraditi i škodu zvěří způsobenou, kterážto povinnost by jinak postihovala honební společenstvo, neopravňovala o sobě Jana B-a ke jmenování důvěrníků za společenstvo a nenahrazovala k tomu potřebné zmocnění od společenstva. V § 46 poslední odstavec čes. hon. zák. dopouští se zrušovací stížnost pro nezachování toho, co je v tomto paragrafu předeepsáno. Při obsazení smluvčího soudu nebylo, pokud jde o důvěrníky za honební společenstvo, ustanovení § 46 čes. hon. zák. zachováno a zrušovací stížnost dovolacího rekurenta byla, pokud se týče jest opodstatněna. Bylo se proto na dovolací rekurs do usnesení druhého soudu, onu stížnost zamítajícího, usnésti, jak se stalo. Ježto důvod vpředu uvedený ke zrušení nálezu smluvčího soudu postačuje, netřeba se zabývatí ostatními proti nálezu uplatňovanými námitkami.

Čís. 12182.

Pochybení v otázce, zda by se přičilo dobrým mravům, kdyby byla povolena rozluka manželství podle § 17 rozl. zák., není nezákonností, nýbrž nesprávným právním posouzením, jež není důvodem k podání dovolací stížnosti ve smyslu § 46 (2) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1932, R I 989/32.)

Soud první stolice zamítl návrh manžela, by byla povolena rozluka manželství podle § 17 rozl. zák. Rekursní soud napadeně usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs stěžovatelův by mohl míti úspěch jen za předpokladu § 46 odst. (2) nesp. říz. Stěžovatel uplatňuje dva z nich: zřejmý rozpor se spisy a nezákonnost. Onen spatřuje v tom, že prý rekursní soud má za to, že by se přičilo dobrým mravům, kdyby tato rozluka byla povolena. Než toto mínění rekursního soudu není skutkovým předpokladem, nýbrž právním úsudkem a proto nezakládá rozpor se spisy. Zda

úspěch ten jest správný, nelze přezkoumati. Pochybení v řešení této otázky nezakládá nezákonnost, jak mylně má za to stěžovatel, nýbrž jen nesprávné právní posouzení věci, které však není důvodem k podání dovolací stížnosti ve smyslu § 46 odst. (2) zák. o nesp. řízení.

Čís. 12183.

Vůz kočujících artistů, jenž neslouží jen k obývání, nýbrž i k přepravě stánek se zařízením (Schaubuden), jest vyloučen z exekuce (§ 251 čís. 6 ex. ř.).

Předměty vyňaté podle § 251 ex. ř. z exekuce nemohou býti postiženy ani prozatímním opatřením.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1932, R I 1017/32.)

Soud první stolice zastavil k návrhu dlužníků (kočujících artistů) výkon prozatímního opatření úschovou a správou vozu, ježto dlužníci potřebují vozu k provozu své živnosti. Rekursní soud prohlásil výkon prozatímního opatření úschovou a správou vozu za přípustný. Důvody: Dlužníci sami udávají, že obytný vůz není jejich vlastnictvím. Dlužníci si ho tedy najali nebo vypůjčili. Již z toho vyplývá, že jim může býti vůz vlastníkem odňat, že ho tedy nepotřebují trvale a bezpodmínečně. Kromě toho nemusí býti potřeba bydlení a dopravy kočujících výstavců vždy ukojena použitím obytného vozu. Mohouť používati k bydlení řádných místností v místě pobytu a k dopravě jim mohou sloužiti obvyklé dopravní prostředky.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Podle vyličení žalovaného, jež bylo žalobcem výslovně za správné uznáno, slouží vůz stěžovatelům nejen k obývání, nýbrž i k přepravě dvou stánek se zařízením, tudíž věcí, jichž jako kočující artisté potřebují k osobnímu vykonávání svého povolání. Za tohoto stavu věci jest však za to míti, že stěžovatelé i vozu samého potřebují k vykonávání své výdělečné činnosti, neboť, jak zkušenost učí, musí se ve dne a v noci zdržovati v bezprostředním sousedství svých stanů, by je mohli nepřetržitě hlídati. Nesejde na tom, zda by se přeprava věcí a potřeba obývání dala uspořádati také jiným způsobem, neboť nelze přehlížeti, že ve smyslu ustanovení čís. 6 § 251 ex. ř. má býti stěžovatelům zajištěno další provozování povolání v dosavadním rozsahu a s dosavadními prostředky (srovnej výnos min. sprav. ze dne 2. června 1914 čís. 43 věstníku). Při řešení otázky nezabavitelnosti podle § 251 čís. 6 ex. ř. nepřichází v úvahu vlastnictví povinného, nýbrž rozhoduje, že věci skutečně používá ve své živnosti v době výkonu exekuce neb prozatímního opatření (srovnej rozhodnutí sb. n. s. čís. 5207). Jest proto přisvědčiti právnímu názoru soudu první stolice, že vůz jest vyňat z exekuce a nemůže proto podle § 402 ex. ř. býti postižen ani prozatímním opatřením.